

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 285/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 21, čl. 22, čl. 23 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a 3, čl. 12, čl. 13, čl. 14 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 3 T 4/2008 z 30. mája 2008, rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4 To 41/2008 z 11. septembra 2008 a tiež uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 To 2/2015 z 24. februára 2015, a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] odmieta.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. mája 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 21, čl. 22, čl. 23 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a 3, čl. 12, čl. 13, čl. 14 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 4/2008 z 30. mája 2008, rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 41/2008 z 11. septembra 2008 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 To 2/2015 z 24. februára 2015.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplynulo, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 4/2008 z 30. mája 2008 uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. b) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Bol mu za to uložený trest odňatia slobody v trvaní 15 rokov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, ktoré bolo rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 To 41/2008 z 11. septembra 2008 zamietnuté. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal sťažovateľ na najvyššom súde dovolanie, ktorý ho uznesením sp. zn. 2 Tdo 9/2009 zo 17. marca 2009 odmietol „*pre nenaplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 písm g), písm. i), písm. j) Tr. por.*“.

Proti rozsudku krajského súdu z 11. septembra 2008 podal sťažovateľ 11. októbra 2011 opäť dovolanie, pretože podľa jeho názoru toto rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom [dovolací dôvod podľa

§ 371 ods. 1 písm. g) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“)].

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tdo 65/2011 z 10. januára 2012 sťažovateľovo dovolanie podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku odmietol. Ústavný súd o sťažovateľovej sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu najvyššieho súdu nálezom sp. zn. IV. ÚS 336/2012 z 13. novembra 2014 vyslovil, že najvyšší súd označeným uznesením porušil základné právo sťažovateľa zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zrušil toto rozhodnutie (sp. zn. 2 Tdo 65/2011 z 10. januára 2011) a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, ktorý túto vec ďalej viedol pod sp. zn. 2 Tdo 2/2015.

Sťažovateľ podaním doručeným najvyššiemu súdu 9. februára 2015 doplnil svoje dovolanie v tejto trestnej veci. Najvyšší súd namietaným uznesením sp. zn. 2 Tdo 2/2015 z 24. februára 2015 dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 To 41/2008 z 11. septembra 2008 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

3. Sťažovateľ namieta najmä porušenie svojho *„práva na spravodlivé súdne konanie, právo na rozhodnutie v trestnom obvinení v súlade s konaním ustanoveným zákonom, právo... k prístupu k súdu a právo... na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúcu z čl. 46 ods. 1 Ústavy, čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 6 ods. 1 Dohovoru“* najvyšším súdom, ktorý *„ako súd dovolací v konaní ako aj jeho uznesením z 24. februára 2015 nerozhodol o dovolaní sťažovateľa meritórne, ani postupom podľa § 379 ods. 1 Tr. por.“*.

Sťažovateľ v podstatnom namieta, že dovolací súd nemal procesne odmietnuť dovolanie, ale mal ho vecne posúdiť a o ňom aj vecne rozhodnúť. Podstatným je jeho argument, že najvyšší súd nemal v danom prípade postupovať podľa § 371 ods. 4 prvej vety Trestného poriadku (princíp subsidiarity) a ak tak postupoval, potom týmto postupom porušil jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu, resp. právo na spravodlivý proces (body 1 a 6).

4. Sťažovateľ ďalej uviedol:

„Tým, že nebol vydaný príkaz na sledovanie osôb a vecí v prípravnom konaní, ani príkaz na vykonanie prehliadky motorového vozidla, ale ani príkaz na zistenie a oznámenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke bolo porušené právo sťažovateľa nedotknuteľnosti osoby a jej súkromia, do súkromného a rodinného života, právo sťažovateľa na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej osobe, právo sťažovateľa nedotknuteľnosti obydlia, právo sťažovateľa na ochranu tajomstva dopravovaných správ a právo sťažovateľa na rozhodnutie o trestnom obvinení v súlade s konaním ústavným zákonom vyplývajúce z čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, ods. 3, čl. 21, čl. 22, čl. 23 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2, ods. 3, čl. 12, čl. 13, čl. 14 ods. 1, čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 6 ods. 1 čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru.“

5. V samotnom obsahu sťažnosti sťažovateľ namieta (v podstate vo vzťahu k odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu a rozsudku krajského súdu) použitie nezákonne vykonaného dôkazu proti nemu, keď tvrdí, že obhliadka motorového vozidla (a aj jeho osobné sledovanie) nebolo vykonané zákonným spôsobom, teda že tento dôkaz nebol získaný v súlade s Trestným poriadkom a súdy nemali na neho prihliadať.

6. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Najvyšší súd... postupom v konaní sp. zn. 2 Tdo 2/2015 a jeho uznesením z 24. 2. 2015 porušil právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie, právo sťažovateľa na rozhodnutie o trestnom obvinení v súlade s konaním ustanoveným zákonom, právo sťažovateľa k prístupu k súdu a právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy..., čl. 36 ods. 1 Listiny... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

2. Okresný súd postupom v konaní sp. zn. 3 T/4/2008 a jeho rozsudkom z 30. 5. 2008, Krajský súd... postupom v konaní sp. zn. 4 To 41/2008 a jeho rozsudkom z 11. 9. 2008 a Najvyšší súd... postupom v konaní sp. zn. 2 Tdo 2/2015 a jeho uznesením z 24. 2. 2015 porušil právo sťažovateľa nedotknuteľnosti osoby a jej súkromia, právo sťažovateľa pohybu a pobytu, právo sťažovateľa na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, právo sťažovateľa pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej

osobe, právo sťažovateľa nedotknuteľnosti obydlia, právo sťažovateľa na ochranu tajomstva dopravovaných správ a právo sťažovateľa na rozhodnutie o trestnom obvinení v súlade s konaním ustanoveným zákonom vyplývajúce z čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, ods. 3, čl. 21, čl. 22, čl. 23 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy..., čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2, ods. 3, čl. 12, čl. 13, čl. 14 ods. 1, čl. 36 ods. 1 Listiny... a čl. 6 ods. 1 čl. 8 ods. 1 ods. 2 Dohovoru...

3. Uznesenie Najvyššieho súdu... sp. zn. 2 Tdo 2/2015 z 24. 2. 2015 sa zrušuje a Najvyššiemu súdu... sa vec vracia na ďalšie konanie.

4. Ústavný súd... priznáva sťažovateľovi ako primerané finančné zadostučinenie peňažnú sumu vo výške 5000 €.“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podstatné sťažnostné námietky smerujú k poukazu na skutočnosť, že v trestnej veci sťažovateľa boli použité nezákonne vykonané dôkazy a tieto dôkazy neboli súdmi hodnotené spôsobom prezentovaným sťažovateľom.

10. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

11. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov (vrátane Trestného zákona a Trestného poriadku) s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou

o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Z týchto hľadísk potom ústavný súd posudzoval sťažnosťou napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté sťažovateľovo dovolanie proti rozsudku krajského súdu, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu (pozri tiež bod 2).

12. Sťažovateľ v dovolaní uplatnil dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku spočívajúci v tom, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, a že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Svoje rozhodnutie odôvodnil najvyšší súd takto:

«Najvyšší súd... ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní (opäť) skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a konštatuje, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.) osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.) v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Citovaným nálezom Ústavného súdu... sa vec dostala do štádia dovolacieho konania najvyššieho súdu o obvineným [REDAKOVANÉ] podanom dovolaní z 11. októbra 2011 s uplatneným dovolacím dôvodom uvedenom v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Podľa § 371 ods. 4 veta prvá Tr. por.: „Dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom“.

Dovoláním obvineným [REDAKOVANÉ] uplatnený dovolací dôvod ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. spočíva v namietaní nezákonnosti vykonania prehliadky vozidla [REDAKOVANÉ] dňa 14. augusta 2006 a sledovania osôb a automobilu v rozpore s ustanovením § 113 Tr. por. Uvedenú okolnosť však obvinený v odvolaní podanom zápisnične proti rozsudku súdu prvého stupňa, v písomných odôvodneniach podaného odvolania ani na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu neuplatnil a to napriek tomu, že aj týmto dôkazom prvostupňový súd odôvodnil vinu obvineného. V tejto súvislosti dovolací súd podotýka, že sa nejedná o dôkaz následnej prehliadky vozidla dňa 22. augusta 2006, ktorý bol v odvolaní [REDAKOVANÉ] namietaný ako nezákonný a bol predmetom rozhodnutia dovolacieho súdu v konaní 2 Tdo 9/2009 (uznesenie zo 17. marca 2009).

Absencia obvineným [REDAKOVANÉ] uplatnenia okolnosti zakladajúcej dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. najneskôr v odvolacom konaní znemožňuje použiť tento dovolací dôvod, čoho dôsledkom je rozhodnutie dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania.

V doplnení dovolania z 9. februára 2015 obvinený [REDAKOVANÉ] rozširuje podané dovolanie o dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., argumentujúc nesprávnou právnou kvalifikáciou jemu za vinu kladeného skutku, vychádzajúc vo vykonanom dokazovaní z nesprávnej cenovej relácie drog, zastávajúc názor, že cena drogy nemá vychádzať z maloobchodnej ceny, ale ceny obvyklej pri spôsobe predaja veľkého množstva tabliet predávaných nie na kusy, ale na iné objemové množstvá, z čoho možno vyvodíť cenu tablety na 50 – 100 Sk.

Dovolací súd konštatuje, že hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu.

Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní, ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže

skúmať a meniť, bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je dovolací súd povinný prezumovať.

Dovolateľom uplatnené argumenty o nesprávnych cenových reláciách nájdenej drogy ako hodnotového základu pre rozsah činu, odôvodňujú nesprávnosť právneho posúdenia žalovaného skutku, sú odvodené od vlastného hodnotenia v konaní vykonaných dôkazov, bez zohľadnenia skutkových zistení a skutkových záverov súdov v pôvodnom konaní – a predstavujú len namietame skutkových zistení, ktoré je v dovolacom konaní, v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. neprípustné. Skutkové zistenia a v tomto smere aj hodnotenie vykonaného dokazovania súdov prvého a druhého stupňa sú pre dovolací súd záväzné a tento súd nemôže na nich nič zmeniť. Podstatou dovolania obvineného [REDAKOVANÉ] v tomto smere je snaha dosiahnuť revidovanie vykonaných dôkazov a ich vyhodnotenie v intenciách obvineným uplatneného záveru o hodnote drog ako podkladu pre zmenu rozsahu činu a následnú zmenu právnej kvalifikácie skutku.

Nenaplnenie dovolacieho dôvodu ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. tak zakladá rozhodnutie dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania.»

13. Podľa názoru ústavného súdu takto koncipované uznesenie najvyššieho súdu je určité a zrozumiteľné, bez vnútorných rozporov a zaujíma stanovisko k podstate dôvodov uvedených v dovolaní. Podľa názoru ústavného súdu takého rozhodnutie nie je neodôvodnené alebo arbitrárne, a preto nie je z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, čo by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04) sťažovateľa. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

14. Ústavný súd pri preskúmaní namietaného uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd sa primerane vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, správne

ustálil skutkový stav veci a relevantné zákonné ustanovenia aplikoval spôsobom, ktorý neodporuje ich zneniu, účelu ani označeným článkom ústavy (listiny, resp. dohovoru). Nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné toto rozhodnutie označiť za nezlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou ustanovenými princípmi súdneho rozhodovania (čl. 144 ods. 1 ústavy).

15. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak podľa názoru ústavného súdu nestalo.

16. Z uvedeného dôvodu podľa názoru ústavného súdu nejestvuje ani príčinná súvislosť medzi označenými právami sťažovateľa a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľom označených práv. Skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uvedeného rozhodnutia.

17. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd sťažovateľovu sťažnosť v tejto jej časti odmietol (namietané rozhodnutie najvyššieho súdu a namietané porušenie práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Sťažovateľ v sťažnosti namietal aj porušenie práv (pozri body 1 a 6) rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 4/2008 z 30. mája 2008 a konaním mu predchádzajúcim.

19. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ proti predmetnému rozhodnutiu okresného súdu podal riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 To 41/2008 z 11. septembra 2008. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľa predmetným rozhodnutím okresného súdu.

20. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu, pretože na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. Z uvedeného dôvodu sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

21. Sťažovateľ taktiež namietal porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 To 41/2008 z 11. septembra 2008 (body 1 a 6). Ústavný súd poznamenáva, že touto problematikou sa už zaoberal vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 336/2012 [nález z 13. novembra 2014 (pozri tiež bod 2, pozn.)] a v súvislosti s posudzovaním ústavnosti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 9/2009 zo 17. marca 2009 tiež vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 363/09, v ktorej sťažovateľovu sťažnosť odmietol uznesením z 25. novembra 2009 ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže v predmetnej trestnej veci do podania sťažovateľovej sťažnosti z 13. mája 2015 ústavnému súde nedošlo k žiadnym skutkovým alebo právnym zmenám, ktoré by opodstatňovali záver o tom, že nejde o tú istú vec, v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd sťažovateľovu sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

22. Okrem porušenia základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) sťažovateľ namietal aj porušenie základných práv zaručených čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 21, čl. 22 a čl. 23 ods. 1 ústavy (a tiež čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a 3, čl. 12, čl. 13 a čl. 14 ods. 1 listiny), ako aj práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru označenými rozhodnutiami menovaných všeobecných súdov (pozri body 1 a 6). Keďže namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu nebolo porušené základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a ani právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 17), pričom nosné dôvody sťažnosti boli totožné, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto už uvedených práv (vo vzťahu k rozsudku okresného

súdu pozri právny záver vyslovený v bode 20 a vo vzťahu k rozsudku krajského súdu právny záver vyslovený v bode 24). Vychádzajúc z už uvedeného, ústavný súd sťažovateľovu sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Keďže sťažovateľova sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi (uvedenými v bode 6), ako ani žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu nepovažoval za dôvodné zaoberať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2015